

Arrest

nr. 228 458 van 5 november 2019
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat S. STEVENS
Schuttersstraat 15-17
2800 MECHELEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en
Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Guineese nationaliteit te zijn, op 25 juli 2019 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 21 juni 2019 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, onontvankelijk verklaard wordt en tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel 1*bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 2 september 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 september 2019.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. STEVENS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché C. KURUM, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 15 oktober 2018 dient de verzoekende partij een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

1.2. Op 21 juni 2019 beslist de gemachtigde van de bevoegde minister (hierna: de gemachtigde) deze aanvraag onontvankelijk te verklaren.

Op dezelfde dag geeft de gemachtigde de verzoekende partij een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Dit zijn de bestreden beslissingen.

De eerste bestreden beslissing betreft de beslissing tot onontvankelijkheid van de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet en deze is als volgt gemotiveerd:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 15.10.2018 werd ingediend door :

K., M.

nationaliteit: Guine

geboren te Conakry op 03.06.1984

adres: (...)

ook gekend als :K. M.

Nationaliteit : Guinee

Geboren op 10.06.1991

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden: De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire postbevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland. Betrokkene beweert dat de behandeling van zijn asielaanvraag onredelijk lang duurde. Er dient opgemerkt te worden dat onder asielprocedure enkel de duur van de behandeling van de asielaanvraag door de verschillende asielinstanties wordt verstaan, zijnde de Dienst Vreemdelingenzaken, het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen en de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Zij oordelen immers over de gegrondheid van de asielaanvraag. De beroepsprocedure voor de Raad van State behoort niet bij die asielprocedure, daar men niet oordeelt over de gegrondheid van de asielaanvraag, dan wel over de correctheid van de procedure. Betrokkene haalt aan dat hij ruim 5 ½ jaar een relatie heeft met mevrouw S. S. Legt verschillende foto's voor. Dit element kan echter niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkene niet aantoont waarom dit hem zou beletten om tijdelijk terug te keren en aldaar zijn aanvraag in te dienen. De verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst impliceert enkel een eventuele tijdelijke scheiding, wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Het zou hier dus slechts een tijdelijke scheiding betreffen wat dus in beginsel niet leidt tot een verbreking van de gezinsbanden.”

De tweede bestreden beslissing betreft het bevel om het grondgebied te verlaten en ze is als volgt gemotiveerd:

*“(…) wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,
Binnen 30 (dertig) dagen na de kennisgeving.*

Reden van de beslissing:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

- *Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten: betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum. (...)*

2. Rechtspleging

Overeenkomstig artikel 39/81, zevende lid, van de vreemdelingenwet, “doet de Raad uitspraak op basis van de synthesememorie behoudens wat de ontvankelijkheid van het beroep en van de middelen betreft”.

3. Ontvankelijkheid

De Raad merkt op dat de verzoekende partij enkel middelen heeft aangevoerd tegen de eerste bestreden beslissing. Bij gebrek aan middelen die gericht zijn tegen het bevel om het grondgebied te verlaten is het beroep in zoverre gericht tegen de tweede bestreden beslissing onontvankelijk.

4. Onderzoek van het beroep

4.1.1. In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 1, 2 en 3 van de wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen van 29 juli 1991 en van artikel 62 van de vreemdelingenwet.

De verzoekende partij licht haar eerste middel als volgt toe:

“Aangezien de beslissing dewelke genomen werd door de Minister van sociale zaken en volksgezondheid en van asiel en migratie dd. 21/06/2019 en dewelke aan conluant persoonlijk betekend werd op 26/06/2019 stelt dat de machtiging tot verblijf dewelke op datum van 15/10/2018 werd ingediend door conluant in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15/12/1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15/09/2006 tot wijziging van de wet van 15/12/1980 dat het verzoek onontvankelijk was en dit om redenen dat de aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheid vormen waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure, namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Dat conluant en Mevrouw S. S. wel degelijk opnieuw samenwoonde op het adres te (...) en conluant dan ook van oordeel was dat hij bij de ambtenaar van de burgerlijke stand van de gemeente Maldegem tesamen met Mevrouw S. S. op 15/10/2018 gerechtigd was om een verzoek tot regularisatie overeenkomstig artikel 9bis van de wet van 15/12/1980 in te dienen.

Conluant begrijpt dan ook niet waarom thans gesteld wordt dat er voor gehouden wordt dat er geen buitengewone omstandigheid was om conluant de aanvraag niet te kunnen laten indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland en dit om redenen dat hij wel degelijk in België verbleef met zijn partner op het adres te (...).

Conluant heeft wel degelijk vele bewijzen voorgebracht waaronder foto's dewelke aantonen dat hij wel degelijk een relatie heeft met Mevrouw S. en er geen sprake kan zijn van een schijnhuwelijk hetwelk nog altijd voorgehouden wordt door verwerende partij.

Dit element kon echter door de minister van sociale zaken en volksgezondheid en van asiel en migratie niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid daar conluant niet aantoonde waarom dit hem zou beletten om tijdelijk terug te keren en aldaar zijn aanvraag in te dienen.

Conluant zag niet de minste reden om naar het buitenland te gaan, meer bepaald Guinee om een aanvraag te doen om te mogen huwen en een verblijfsdocument te krijgen om in België te verblijven gezien hij wel degelijk in België was en de aanvraag tot regularisatie van verblijf wel degelijk hier kon gebeuren en conluant dan ook niet begrijpt waarom zulks thans geweigerd wordt.

Dat het toch onmogelijk kan aanvaard worden dat conluant dewelke in België was en de mogelijkheid had om een aanvraag tot regularisatie in Maldegem in te dienen en hij thans verplicht zou worden om naar Guinee terug te gaan om zulks aldaar in te dienen! Dat conluant tenslotte bij zijn aanvraag om machtiging een aantal elementen van integratie had voorgebracht waaruit blijkt dat hij zich wel degelijk ingeburgerd had en dat het hem duidelijk niet te doen was om een schijnhuwelijk aan te gaan hetgeen anders reeds vele jaren terug zou zijn stopgezet!

Dat de minister van sociale zaken en volksgezondheid en van asiel en migratie dan ook blijkbaar geen rekening heeft gehouden met deze elementen. Dat door de minister van sociale zaken en volksgezondheid en van asiel en migratie met geen woord gesproken wordt over het feit dat concluant en Mevrouw S. reeds in 2014 een eerste aanvraag om te mogen huwen hadden ingediend en dit op een moment dat zij beiden in België aanwezig waren en op dat ogenblik werd het huwelijk geweigerd na een onderzoek hetwelk gevoerd werd op vraag van de procureur des konings en wat nadien geleid heeft tot de opsluiting in een gesloten centrum voor illegalen en hij nadien zelfs met geweld gerepatriëerd werd.

Verder wordt er door de minister van sociale zaken en volksgezondheid en van asiel en migratie niet gesproken over het tweede verzoek om een huwelijk aan te gaan hetwelk ingediend werd door Mevrouw S. en dit op een ogenblik dat concluant nog in Guinee verbleef hetwelk geleid heeft tot een onderzoek hetwelk gebeurde bij Mevrouw S., doch dat er voor concluant geen onderzoek gebeurde terwijl hij op dat ogenblik in Guinee verbleef en de procureur des konings enkel melding heeft gemaakt van de resultaten dewelke hij bekomen had naar aanleiding van het onderzoek hetwelk door hem gebeurde naar aanleiding van de huwelijksaanvraag in 2014!

Dat concluant niet begrijpt waarom zulks niet gebeurde en de procureur zelfs verwees naar het onderzoek hetwelk gebeurde in 2014 en stelde dat Mevrouw S. de enige was dewelke werkte gezien bij de controle door de politie concluant zich op het middaguur nog in pyjama bevond en men hieruit afgeleid heeft dat concluant zou profiteren van Mevrouw S.!

Dat de procureur des konings bij dit alles vergeet dat concluant niet gerechtigd was om te werken zolang hij geen machtiging tot verblijf had gekregen en men thans het verwijt maakt dat concluant niet zou werken daar waar hij zulks niet mocht volgens de gangbare wetgeving! Op datum van 15/10/2018 hebben concluant en Mevrouw S. S. dan ook geen andere mogelijkheid meer gehad om een regularisatie van verblijf overeenkomstig artikel 9bis om humanitaire redenen aan te vragen en dit om redenen dat hij wel degelijk ingeburgerd was en er voorheen reeds twee huwelijksaanvragen waren geweigerd waardoor een derde maal zulks niet kon aanvaard worden en concluant en Mevrouw S. dan ook geen andere mogelijkheid meer zagen dan een regularisatie van verblijf aan te vragen overeenkomstig artikel 9bis om humanitaire redenen en na verloop van tijd wanneer zij hier gerechtigd waren om samen te wonen een nieuw huwelijksaanzoek zouden geformuleerd hebben hetgeen naar alle waarschijnlijkheid tot een positief resultaat zou geleid hebben gezien reeds sinds 2013 partijen samen het leven delen en er hier dan ook onmogelijk sprake kan zijn van een schijnhuwelijk!

Dat met deze elementen de minister van sociale zaken en volksgezondheid en van asiel en migratie geen rekening gehouden heeft en wanneer hij zulks zou in overweging genomen hebben hij wel degelijk tot een andere beslissing zou zijn gekomen en hij niet tot de beslissing zou zijn gekomen dat de aanvraag op grond van artikel 9bis om humanitaire redenen van de wet van 15/12/1980 onontvankelijk zou verklaard worden. Dat dit middel dan ook gegrond is.

4.1.2. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen verplichten de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de bestreden beslissing ten gronde liggen en dit op afdoende wijze. Het afdoend karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn. Ze moet aldus duidelijk met de beslissing te maken hebben en draagkrachtig zijn. De aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen.

De belangrijkste bestaansreden van deze uitdrukkelijk motiveringsplicht bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan binnen de perken van de redelijkheid tot haar beslissing is gekomen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (cf. RvS 30 oktober 2014, nr. 228.963; RvS 17 december 2014, nr. 229.582).

Waar de verzoekende partij eveneens de inhoudelijke motieven van de bestreden beslissing betwist, voert zij in wezen ook de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in

rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669).

Bij het beoordelen van de materiële motiveringsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidscontrole of het bestuur is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of het de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

In de bestreden beslissing wordt toepassing gemaakt van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Artikel 9bis, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.”

Voormelde bepaling voorziet in een uitzondering op de regel die vervat is in artikel 9 van de Vreemdelingenwet en die bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan een vreemdeling, die over een identiteitsdocument beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen een aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te worden indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, zijn omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post.

Dat vooraf en als algemeen principe dient gesteld te worden dat de mogelijkheid om in België een verblijfsmachtiging aan te vragen als uitzonderingsbepaling restrictief moet worden geïnterpreteerd.

Buitengewone omstandigheden strekken er niet toe te verantwoorden waarom de machtiging voor een verblijf van meer dan drie maanden wordt verleend, maar strekken er toe te verantwoorden waarom de aanvraag in België en niet in het buitenland wordt ingediend. Buitengewone omstandigheden zijn omstandigheden die een tijdelijke terugkeer van de vreemdeling naar zijn land van oorsprong, om er de noodzakelijke formaliteiten voor het indienen van een aanvraag tot machtiging tot verblijf te vervullen, onmogelijk of bijzonder moeilijk maken.

Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager over een identiteitsbewijs beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen;
- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister c.q. staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de gemachtigde van de bevoegde minister c.q. staatssecretaris na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of de aanvrager beschikt over een identiteitsdocument of vrijgesteld is van deze verplichting en of hij aanvaardbare buitengewone omstandigheden heeft ingeroepen. De aanvrager heeft de plicht om klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland in te dienen (RvS 20 juli 2000, nr. 89.048). Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

Als typische buitengewone omstandigheden kunnen onder meer worden aangevoerd, weliswaar naargelang de concrete omstandigheden van de zaak: de situatie van oorlog of burgeroorlog in het land van herkomst, de afwezigheid aldaar van een Belgische diplomatieke of consulaire post, vervolging in het land van herkomst, moeilijkheden om een paspoort of reistitel te bekomen, ernstige ziekte enz ...

Echter omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, betreffen de gegrondheid van de aanvraag en kunnen derhalve niet verantwoord worden waarom deze in België en niet in het buitenland, is ingediend;

In een eerste middel voert de verzoekende partij aan dat zij wel degelijk vele bewijzen voorgebracht heeft waaronder foto's die aantonen dat zij wel degelijk een relatie heeft met Mevrouw S. en er geen sprake kan zijn van een schijnhuwelijk. De verzoekende partij stelt dat zij niet de minste reden zag om naar het buitenland te gaan om een aanvraag te doen om te mogen huwen en een verblijfsdocument te krijgen om in België te verblijven gezien zij wel degelijk in België was en de aanvraag tot regularisatie van verblijf wel degelijk hier kon gebeuren en zij dan ook niet begrijpt waarom dit thans geweigerd wordt.

De verzoekende partij stelt verder dat zij in haar aanvraag een aantal elementen van integratie had aangebracht waaruit blijkt dat zij wel degelijk ingeburgerd was en dat zij duidelijk geen schijnhuwelijk wilde aangaan. Volgens de verzoekende partij heeft de minister van sociale zaken en volksgezondheid en van asiel en migratie geen rekening gehouden met deze elementen.

Bovendien wordt volgens de verzoekende partij met geen woord gesproken over het feit dat zij en Mevrouw S. reeds in 2014 een eerste aanvraag om te mogen huwen hadden ingediend en dit op een moment dat zij beiden in België aanwezig waren en op dat ogenblik het huwelijk werd geweigerd na een onderzoek dat gevoerd werd op vraag van de Procureur des Konings en dat nadien geleid heeft tot de opsluiting in een gesloten centrum voor illegalen en zij nadien zelfs met geweld gerepatriëerd werd. Evenmin wordt volgens de verzoekende partij gesproken over het tweede verzoek om een huwelijk aan te gaan. De verzoekende partij stelt verder dat de Procureur des Konings bij dit alles vergeet dat zij en haar partner reeds sinds 2013 samen het leven delen en er hier dan ook onmogelijk sprake kan zijn van een schijnhuwelijk.

De Raad stelt vast dat de verwerende partij in de bestreden beslissing de relatie tussen de verzoekende partij en haar partner, mevrouw S. S., niet betwist. Integendeel lijkt de verwerende partij het bestaan van een gezinscel in de zin van artikel 8 van het EVRM te aanvaarden. De bestreden beslissing bevat echter volgende expliciete motieven over de relatie en het gezinsleven van de verzoekende partij met haar partner:

“Betrokkene haalt aan dat hij ruim 5 ½ jaar een relatie heeft met mevrouw S. S. Legt verschillende foto's voor. Dit element kan echter niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkene niet aantoont waarom dit hem zou beletten om tijdelijk terug te keren en aldaar zijn aanvraag in te dienen. De verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst impliceert enkel een eventuele tijdelijke scheiding, wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Het zou hier dus slechts een tijdelijke scheiding betreffen wat dus in beginsel niet leidt tot een verbreking van de gezinsbanden”

De verzoekende partij brengt tegen deze motieven in haar eerste middel in dat zij niet de minste reden zag om naar het buitenland te gaan om een aanvraag te doen om te mogen huwen en een verblijfsdocument te krijgen om in België te verblijven gezien zij wel degelijk in België was en de aanvraag tot regularisatie van verblijf wel degelijk hier kon gebeuren en zij dan ook niet begrijpt waarom dit thans geweigerd wordt. Zoals voorheen reeds werd uiteengezet dienen de buitengewone omstandigheden restrictief geïnterpreteerd te worden en komt het aan de verzoekende partij toe uiteen te zetten waarom het voor haar bijzonder moeilijk is om haar aanvraag in het buitenland in te dienen. Het is niet kennelijk onredelijk van de verwerende partij te oordelen dat deze redenen geen omstandigheden zijn die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post. De door de verzoekende partij aangehaalde redenen hebben eerder met de gegrondheid van de aanvraag te maken.

Wat betreft de in de aanvraag aangevoerde elementen van integratie merkt de Raad op dat de door de verzoekende partij aangevoerde elementen van integratie niet als buitengewone omstandigheid, in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, kunnen weerhouden worden en deze stelling bovendien in overeenstemming is met de vaste rechtspraak van de Raad van State. Dit rechtscollege stelde immers *“dat echter omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend”* (RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Het is dus vaste rechtspraak van de Raad van State dat de elementen van integratie niet kunnen verantwoorden waarom de aanvraag in België en niet in het buitenland, is ingediend. In zoverre de verzoekende partij stelt dat niet over de aangevoerde elementen van integratie werd gemotiveerd, merkt de Raad op dat de verzoekende partij in haar aanvraag zelf geen onderscheid heeft gemaakt tussen de elementen die zij als buitengewone omstandigheden aanvoerde en de elementen die zij als gegrondheid aanvoerde. Het kan de verwerende partij dan ook niet ten kwade worden geduid om over elementen die duidelijk met de gegrondheid van de aanvraag te maken, niet te motiveren. Dit argument kan om die reden dan ook niet tot de nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing leiden.

De verzoekende partij stelt in haar eerste middel verder dat met geen woord gesproken wordt over het feit dat zij en Mevrouw S. reeds in 2014 een eerste aanvraag om te mogen huwen hadden ingediend en dit op een moment dat zij beiden in België aanwezig waren en op dat ogenblik het huwelijk werd geweigerd na een onderzoek dat gevoerd werd op vraag van de Procureur des Konings en dat nadien geleid heeft tot de opsluiting in een gesloten centrum voor illegalen en zij nadien zelfs met geweld gerepatriëerd werd. Zij stelt verder dat evenmin wordt gesproken over het tweede verzoek om een huwelijk aan te gaan. Zij stelt verder ook dat de Procureur des Konings bij dit alles vergeet dat de verzoekende partij en haar partner reeds sinds 2013 samen het leven delen en er hier dan ook onmogelijk sprake kan zijn van een schijnhuwelijk.

De Raad stelt vast dat de verzoekende partij in casu gebruik heeft gemaakt van de in artikel 39/81 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) voorziene mogelijkheid om een syntheseseminarie in te dienen. Artikel 39/81, vijfde lid definieert de syntheseseminarie aldus als een akte waarin de verzoekende partij een samenvatting van alle aangevoerde middelen geeft. Hoewel in casu de neergelegde syntheseseminarie wel degelijk een “samenvatting” van de middelen bevat, bevat zij eveneens een uitbreiding van het eerste middel. Het eerste middel werd namelijk uitgebreid met de elementen die werden weergegeven in de vorige paragraaf. Aangezien artikel 39/81 van de vreemdelingenwet niet toelaat een middel uit te breiden in de syntheseseminarie, is de argumentatie van de verzoekende partij zoals weergegeven in de vorige paragraaf dan ook niet ontvankelijk. Bovendien herhaalt de Raad dat uit de bestreden beslissing helemaal niet blijkt dat de verwerende partij de relatie of zelfs de gezinsband van de verzoekende partij met haar partner zou betwisten. Eveneens om die reden valt niet in te zien hoe de verzoekende partij voornoemde elementen dienstig zou kunnen aanvoeren. Dit onderdeel van het eerste middel is niet ontvankelijk.

Uit voorgaande bespreking is gebleken dat de verzoekende partij de schending van de door haar opgeworpen bepalingen en beginselen niet aannemelijk heeft gemaakt, noch heeft zij aannemelijk gemaakt dat de eerste bestreden beslissing op kennelijk onredelijke wijze werd genomen.

Het eerste middel is, voor zover ontvankelijk, niet gegrond.

4.2.1. In een tweede middel voert de verzoekende partij de schending aan van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Zij licht het tweede middel als volgt toe:

“Aangezien uit het hogervermelde duidelijk gebleken is dat de minister van sociale zaken en volksgezondheid en van asiel en migratie enkel en alleen verder gegaan is op het feit dat concludant niet terug gekeerd was naar Guinee om aldaar zijn aanvraag tot machtiging tot verblijf in te dienen en er geen rekening gehouden werd door de minister van sociale zaken en volksgezondheid en van asiel en migratie met het feit dat concludant in België verbleef en hij reeds sinds 2013 samen met Mevrouw S. S. op het adres te (...) verbleef.

Dat wanneer de minister van sociale zaken en volksgezondheid en van asiel en migratie met deze gegevens rekening had gehouden hij wel degelijk tot een andere beslissing zou zijn gekomen en zeker niet tot de beslissing zou zijn gekomen dat het verzoek tot machtiging tot verblijf onontvankelijk zou zijn.

Dat er dan ook duidelijk kan worden vastgesteld dat bij de beslissing een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel werd gemaakt waardoor het middel gegrond is.

Dat immers wanneer men navraag zou gedaan hebben de minister van sociale zaken en volksgezondheid en van asiel en migratie wel degelijk tot een andere beslissing zou zijn gekomen gezien uit deze informatie wel degelijk zou blijken dat concludant reeds sinds 2013 een relatie heeft met Mevrouw S. S. en hij reeds vroeger tot tweemaal toe een huwelijksaanvraag had ingediend tesamen met zijn partner hetwelk telkenmale geweigerd werd op basis van het feit dat men ervan uitging dat er hier sprake zou zijn van een schijnhuwelijk hetgeen echter niet kan volgehouden worden gezien partijen nog altijd een relatie vormen!

Dat dit middel dan ook gegrond is.

4.2.2. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidscontrole of het bestuur is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of het de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

De verzoekende partij stelt in haar tweede middel dat in de bestreden beslissing geen rekening zou gehouden zijn met het feit dat zij in België verbleef en zij reeds sinds 2013 met mevrouw S. S. op hetzelfde adres verbleef. Zij stelt verder dat niet kan weerhouden worden dat er sprake zou zijn van een schijnhuwelijk aangezien zij nog altijd een relatie hebben.

De Raad herhaalt dat in de bestreden beslissing de relatie en zelfs het gezinsleven van de verzoekende partij met haar partner niet wordt betwist. Bovendien blijkt uit de bespreking van het eerste middel ook dat het feit dat de verzoekende partij op het moment van haar aanvraag in België verbleef op niet-kennelijk onredelijke wijze door de verwerende partij werd beoordeeld als geen buitengewone omstandigheid. Opnieuw stelt de Raad vast dat de gegevens die de verzoekende partij aanvoert eerder te maken hebben met de gegrondheid van de aanvraag, hetgeen op dit ogenblik niet relevant is aangezien de aanvraag onontvankelijk werd verklaard.

De verzoekende partij maakt de schending van het zorgvuldigheidsbeginsel dan ook niet aannemelijk.

Ook het tweede middel is om die reden niet gegrond.

4.3.1. In een derde middel voert de verzoekende partij machtsafwending aan.

Zij licht haar derde middel als volgt toe:

“miskennen van feitelijkheden en het gemeenschappelijk standpunt van het door de Raad van Europese Unie bepaalde Vreemdelingsdefinitie:

Aangezien verzoeker hierboven uitgebreid uiteengezet heeft op welke wijze de minister van sociale zaken en volksgezondheid en van asiel en migratie op flagrante wijze de feitelijkheden miskent en hierdoor zijn macht afwendt;

Dat wanneer de minister van sociale zaken en volksgezondheid en van asiel en migratie om deze informatie zou gevraagd hebben hij wel degelijk zou opgemerkt hebben dat concludant hier wel degelijk

gerechtigd was om een huwelijksaanzoek te doen en een machtiging tot verblijf te bekomen gezien hij reeds sinds 2013 een relatie onderhoudt met Mevrouw S. S. en hij met deze dame reeds samen woont op het adres te (...).

Dat zulks dan ook wel degelijk een afwending van macht inhoudt zodanig dat eveneens op deze grond de vernietiging van deze beslissing zich opdringt. Dat dit derde middel dan ook gegrond is."

4.3.2. Er kan slechts sprake zijn van machtsafwending wanneer een bestuursoverheid de bevoegdheid die haar door de wet is verleend met het oog op het bereiken van een bepaald oogmerk van algemeen belang gebruikt om een ander doel na te streven en wanneer dit ongeoorloofde oogmerk het enige doel is van de betrokken bestuurshandeling (RvS 12 februari 2003, nr. 115.739).

De Raad merkt op dat de verzoekende partij in haar derde middel in feite opnieuw dezelfde argumenten aanhaalt als in haar eerste en tweede middel. Voor zover kan de Raad verwijzen naar de bespreking van het eerste en tweede middel.

Verder maakt de verzoekende partij helemaal niet aannemelijk waarom de verwerende partij *"het gemeenschappelijk standpunt van het door de Raad van Europese Unie bepaalde Vreemdelingsdefinitie"* zou schenden. Bovendien is de Raad geen dergelijke wetsbepaling, algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, of algemeen rechtsbeginsel bekend. Dit onderdeel is dan ook niet ontvankelijk.

Verder merkt de Raad op dat het in het kader van een procedure om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet aan de vreemdeling zelf is om het bestuur de nodige informatie te verschaffen. Verder herhaalt de Raad dat de verwerende partij niet betwist dat de verzoekende partij en haar partner een relatie hebben en zelfs een gezinscel vormen.

De Raad merkt op dat de verzoekende partij geen enkel argument inbrengt tegen de tweede bestreden beslissing en dat de overige motieven van de eerste bestreden beslissing niet worden betwist. Zij blijven dan ook overeind.

Uit voorgaande bespreking is gebleken dat de verzoekende partij de schending van de door haar opgeworpen bepalingen en beginselen niet aannemelijk heeft gemaakt, noch heeft zij aannemelijk gemaakt dat de bestreden beslissingen op kennelijk onredelijke wijze werden genomen.

Het derde middel is, voor zover ontvankelijk, niet gegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijf november tweeduizend negentien door:

mevr. J. CAMU,

kamervoorzitter,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

J. CAMU